

[Søren Andersen.]

andre enlige kvinder end enkerne. Vi har talt om det i udvalget og har jo indset, at det er noget vanskeligt på én gang at lave lovbestemmelser og dispensationsbestemmelser, som er til at administrere.

Jeg er også noget betænkelig ved at forlade begrebet sygdom som eneste årsag til dispensation og gå over til at ville give den også af sociale grunde, men disse ting kan vi naturligvis tale om i udvalget.

Vi kan give tilslutning til, at man slutter overenskomst med andre lande om gensidighed med hensyn til enkepension, også i visse tilfælde når det drejer sig om flygtninge.

Vi kan ligeledes tiltræde de ændringer, som omhandler hjælpeforanstaltningerne. Vi kan tiltræde, at overgangshjælpen ydes længere end de 13 uger og også til dem, der bliver enker, efter at de er fyldt 45 år, og vi gør det ud fra den tankegang, at det er et voldsomt chok for enhver, der bliver enke, men vanskelighederne med at tilpasse sig og komme ind i erhvervslivet er ulige større, når man bliver det i en senere alder.

Det er naturligt, at enkepensionsloven harmoniseres med den revalideringslov, som er gennemført, så man måske kan hjælpe nogle enker i gang, der har nedsat arbejds- evne.

I det hele taget må man sige, at enkepensionsloven er en god lov, og at det er lykkeligt, hvis vi kan hjælpe så mange som muligt i gang. Loven har dels et samfunds- økonomisk sigte, dels — hvad der for mig har en vis betydning — et menneskeligt og medmenneskeligt sigte. Derfor er disse bestemmelser rigtige og gode, og jeg skal slutte mit indlæg med at sige, at vi er velvilligt indstillet over for de foreslåede ændringer, omend vi på et enkelt punkt har visse betænkeligheder; men det kan vi se på i det kommende udvalg.

Erna Sørensen: Det er noget usædvanligt, at man allerede optager en lov til revision, der trådte i kraft så sent som 1. april 1959,

og som i øvrigt indeholder en bestemmelse om, at den først skal revideres i 1962. Men vi befinder os her på et helt nyt lovgivnings- område, og jeg forstår godt, at den højt- ærede minister har fundet det naturligt at prøve på at rette nogle af de fejl, som ikke har kunnet undgås. Man har indhøstet visse erfaringer; jeg kunne blot ønske, man havde ventet lidt længere, så vi sammen med lovforslaget kunne have fået et materiale, der indeholdt de fornødne oplysninger og be- grundelser for, at loven nu optages til revision.

Men ud fra det kendskab, jeg selv har til sagen, stiller jeg og mit parti os over- ordentlig velvilligt til de her foreliggende ændringer, hvori det foreslås at inddrage kvinder mellem 45 og 55 år, som har mistet deres ægtefælle, under lovens bestemmel- ser. I virkeligheden ændrer man jo alders- grænsen i reglen om kvinders adgang til folkepension, så de kan få den ved det 55. år i stedet for tidligere ved det 62. år. Vi ved godt, at der er disse ca. 4 000 enker — som der står i bemærkningerne til lovforslaget — der ikke kom med i første omgang, og jeg synes ligesom det ærede medlem fru Edel Saunte, at vi her må rette noget op, som var ganske urimeligt. Jeg har selv i min praksis været ude for, at en kvinde mang- lede 14 dage i at opfylde lovens bestem- melser, og det var lidt vanskeligt at forklare, at der ingen hjælp var mulig for hende, så meget mere som hun var i den situation, at hun aldrig havde haft arbejde uden for hjemmets fire vægge. Vi vil altså se på lov- forslaget med stor velvilje, men vi vender tilbage til den kritik, som vi ved behand- lingen af lovforslaget i 1959 rettede imod dette, at man drog andre enlige kvinder end enker med ind under lovens bestemmelser og dermed forflygtigede den opgave, vi skulle løse.

Derfor må vi også nu stille os noget kritisk over for ændringen i lovforslagets § 1, nr. 2, hvor den højtærede minister vil ændre udtryk- ket „ganske særlige omstændigheder“ til „sær- lige omstændigheder“. Det er mit indtryk, at der foreligger en fast og god praksis fra